

POSTANOWIENIE

Dnia 28 maja 2020 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Teresa Bielska-Sobkowicz

w sprawie z powództwa P. S.A. w P.
przeciwko Skarbowi Państwa - Ministrowi Sportu i Turystyki
o zapłatę,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 28 maja 2020 r.,
na skutek skargi kasacyjnej pozwanego
od wyroku Sądu Apelacyjnego w (...)
z dnia 24 stycznia 2019 r., sygn. akt V ACa (...),

**odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania
i zasądza od skarżącego na rzecz powoda 5400 (pięć tysięcy
czterysta) złotych tytułem zwrotu kosztów postępowania
kasacyjnego.**

UZASADNIENIE

W związku ze skargą kasacyjną pozwanego Skarbu Państwa - Ministra Sportu i Turystyki od wyroku Sądu Apelacyjnego w (...) z dnia 24 stycznia 2019 r., V ACa (...), Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Zgodnie z art. 398⁹ § 1 k.p.c. Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona. Cel wymagania przewidzianego w art. 398⁴ § 2 k.p.c. może być osiągnięty jedynie przez powołanie i uzasadnienie istnienia przesłanek umożliwiających realizację publicznoprawnych funkcji skargi kasacyjnej. Tylko na tych przesłankach Sąd Najwyższy może oprzeć rozstrzygnięcie o przyjęciu lub odmowie przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania. Dopuszczenie i rozpoznanie skargi kasacyjnej ustrojowo i procesowo jest uzasadnione jedynie w tych sprawach, w których mogą być zrealizowane jej funkcje publicznoprawne. Nie w każdej zatem sprawie, nawet w takiej, w której rozstrzygnięcie oparte jest na błędnej subsumpcji czy wadliwej wykładni prawa, skarga kasacyjna może być przyjęta do rozpoznania. Podkreślenia wymaga, że Sąd Najwyższy nie jest trzecią instancją sądową i nie jest jego rolą korygowanie ewentualnych błędów w zakresie stosowania czy wykładni prawa w każdej indywidualnej sprawie.

Wniosek o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania został oparty na podstawie wskazanej w art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c. Przesłanka ta nie została spełniona.

Powołanie się na oczywistą zasadność skargi kasacyjnej jako uzasadnienie wniosku o przyjęcie jej do rozpoznania wymaga wykazania niewątpliwej, widocznej na pierwszy rzut oka, bez konieczności głębszej analizy, sprzeczności wyroku z przepisami prawa niepodlegającymi różnej wykładni (por. m.in. postanowienia SN z dnia 8 marca 2002 r., sygn. akt I PKN 341/01, OSNP 2004, Nr 6, poz. 100, z dnia 10 stycznia 2003 r., sygn. akt V CZ 187/02, OSNC 2004, Nr 3, poz. 49).

Zdaniem skarżącego, o oczywistej zasadności wniesionej skargi przesądza dokonanie przez Sąd Apelacyjny błędnej wykładni umów zawartych między pozwanym i głównym wykonawcą robót budowlanych, w wyniku której stwierdzono, że poprzednik prawny powódki stał się podwykonawcą w rozumieniu art. 647¹ § 5 k.c. Prawidłowe odczytanie treści stosunków prawnych, jakie łączyły strony,

powinno bowiem przemawiać za stwierdzeniem, że poprzednik prawny powódki był jedynie dostawcą i nie łączyła go z powódką relacja o charakterze umowy o roboty budowlane.

Twierdzenia te nie pozwalają jednak uznać, by skarga kasacyjna była uzasadniona w stopniu oczywistym. Pytanie, czy poprzednik prawny powódki spełniał swoje świadczenie w ramach umowy o roboty budowlane czy umowy dostawy, było już przedmiotem pogłębionej analizy Sądów pierwszej i drugiej instancji. Reguły wykładni oświadczeń woli wynikające z art. 65 k.c. opierają się na kryteriach otwartych, które wymagają uszczegółowienia przez sąd na gruncie konkretnych okoliczności sprawy. Sposób zastosowania tych reguł jest uzależniony w znacznej mierze od decyzji sądu *meriti* i powinien podlegać kontroli kasacyjnej jedynie w razie interpretacji oświadczeń woli w oparciu o oczywiście błędne przesłanki lub bez dostatecznej analizy faktów sprawy. Na tle argumentacji przedstawionej przez Sąd Apelacyjny, a wcześniej przez Sąd Okręgowy, nie można stwierdzić, by wykładnia umowy została dokonana z rażącymi błędami, które odpowiadałyby przesłance oczywistej zasadności w rozumieniu art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c. Na tego rodzaju oczywiste błędy, związane z zastosowaniem art. 65 k.c. - nie zaś jedynie z doбором materiału dowodowego i z kształtem ustaleń faktycznych - nie wskazuje także w wyraźny sposób uzasadnienie wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania. Uzasadnienie to opiera się w przeważającej mierze na twierdzeniu, że dokonana przez Sąd Apelacyjny wykładnia oświadczeń woli nie została oparta na wszechstronnej analizie materiału dowodowego, nie wzięto bowiem pod uwagę zeznań świadka R. D. . Takie twierdzenie nie może jednak przemawiać za uznaniem, że skarga jest zasadna i to w stopniu oczywistym. W uzasadnieniu wniosku o przyjęcie skargi do rozpoznania nie wskazano bowiem, dlaczego zeznania tego świadka miałyby wpływ na treść rozstrzygnięcia. Sąd Najwyższy na tym etapie badania skargi nie analizuje zeznań świadków, nie ustala stanu faktycznego, nie zastępuje zatem skarżącego, poszukując w materiale dowodowym argumentów, które mogłyby wspierać wniosek o przyjęcie skargi do rozpoznania.

Wobec powyższego, na podstawie art. 398⁹ § 2 k.p.c., Sąd Najwyższy orzekł jak w sentencji. O kosztach postępowania kasacyjnego orzeczono na podstawie art. 98 k.p.c.

jw